

روستای محوشده

برنار کی رینی

ترجمه
ابوالفضل الله دادی

فرهنگ نشر نو
با همکاری نشر آسیم
تهران - ۱۳۹۸

شاتیون - آن - بی‌یر (Châtillon-en-Bierre) روستایی است هزار نفری که در مرکز فرانسه، بین اُورین (Auvergne) و مُروان (Morvan) قرار گرفته است. نوری (Névy) نزدیک‌ترین شهر بزرگ در پنجاه کیلومتری آن است. در اطراف چندین قریهٔ متوسط هست: کُربینان (Corbinand) در شرق، شاتو-کِرسی (Château-Quercy) در شمال، کلامار (Clamard) در جنوب و سن - برنن - سو - بووا (Saint-Bernin-sous-Bois) در جادهٔ نوری؛ اما اهالی شاتیون برای تهیهٔ مایحتاج خود با استفاده از جادهٔ بخش که دو سال است بازسازی شده و اکنون شبیه میز بیلارد قیراندود باشکوهی است، همیشه به نوری می‌روند.

روستا T شکل است با دو خیابان قائم که طرف‌های قصابی لومبار (Lombard) تقاطع تشکیل می‌دهند، خیابان دکتر-ادمون (Docteur-Edmond) و خیابان دکتر - مادیران (Docteur-Madiran)، به نام دو شخصیت محلی پایان قرن نوزدهم.

خیابان دکتر - مادیران دو پل دارد، اولی روی آرلون (Arlon)، رودخانه‌ای که از رود لووار (Loire) منشعب می‌شود، دومی روی کانال بی‌یر، آبراهه‌ای که از سال ۱۷۹۵ برای حمل چوب درختان بیشهٔ منطقهٔ مُروان ایجاد شده و در روزگار ما برای قایقرانی تفریحی استفاده می‌شود. این کانال کنار مسیر باریکی قرار دارد که به دلیل مناظر سرسبز و نیز به این خاطر که جز در تپه‌های کوچکی هم‌سطح آب‌بندها کاملاً مسطح است،

بسیار موردپسند دوچرخه‌سواران و عابران پیاده‌ای است که به گردش‌های طولانی می‌روند. بسیاری از ماهیگیران، ساکت و بی‌اعتنا، آنجا با جدیت به کار مورد علاقه‌شان مشغول هستند و با علامتی به سلام‌های دوستانه گردشگران پاسخ می‌دهند.

این دو جریان آب که از شاتیون می‌گذرند، قبلاً نشان‌دهنده ویژگی خاصی بودند: به لطف یارانه‌های دولت، پل روی کانال بسیار سریع و حتی قبل از اینکه آبگیری شود ساخته شد؛ در عوض پل روی آرلون فقط در سال‌های دهه ۱۹۲۰ احداث شد که عبور دست‌کم یک لنج را می‌طلبید (خمیدگی حال حاضر خیابان گوئه (Gué) که رودخانه آن را به دو قسمت تقسیم می‌کند، شاهدی بر اصلاح آن زمان است). این گونه مسافرانی که از شاتیون می‌گذشتند غافلگیر می‌شدند که پی‌درپی از رودخانه‌ای بدون پل و سپس از پلی روی هیچ عبور می‌کردند؛ موقعیتی متناقض که باعث تولید ضرب‌المثلی شد.

تا اواسط قرن بیستم، شاتیون-آن-بی‌یروستایی پُر رونق بود که جمعیتش بالغ بر دوهزار و چهارصد نفر می‌شد. علاوه بر کشاورزی، اقتصاد محلی می‌توانست روی کارخانه تولید کفش بُپِیون (Beaupion) حساب کند که تا سال‌های دهه ۱۹۶۰ در ساختمان‌های نزدیک خشکی مجاور کانال قرار داشت. در سال ۱۹۶۴، کارخانه تعطیل شد و انبارها به یک چوب‌بری تغییر کاربری دادند؛ این چوب‌بری قبل از اینکه فعالیتش را کاهش دهد، نزدیک به پنجاه نفر را در سال‌های دهه ۱۹۷۰ به کار گرفت. آنجا در سال ۱۹۹۱ و به دنبال یک آتش‌سوزی تعطیل شد. از آن زمان، ساختمان‌های خالی به‌عنوان مأمی برای بی‌خانمان‌ها و برخی جوانان بخش استفاده می‌شود که آنجا به قاچاق‌های جزئی می‌پردازند. شهرداری می‌خواسته این ساختمان‌ها را برای ساخت یک مجموعه چندمنظوره ورزشی مرمت کند اما کمبود اعتبار وجود دارد.

از سال‌های دهه ۱۹۵۰، مهاجرت روستایی ویرانی به جا گذاشت.